اردو پنجابی نعتوں رباعیوں اور منقبت پر مشتمل خوبصورت کلام

حُسنِ حبیب صلی اللہ علیہ وسلم

پیر سید ناصر حسین چشتی سیالوی

نوری رضویہ پبلیکیشنز
11- گنج بخش روڈ لاہور
042-7313885

اُردو اور پنجابی میں خوبصورت نعتیہ کلام

حُسنِ حبیب ﷺ

پیر سیّد ناصر حسین چشتی سیالوی

نوریہ رضویہ پبلیکیشنز
۱۱۔ گنج بخش روڈ لاہور
042-7313885

نام کتاب ——— حسنِ حبیب ﷺ

شاعر ——— پیر سید ناصر حسین چشتی سیالوی

تعداد صفحات ——— 128

بار دوم ——— اپریل 2005ء

کمپوزنگ ——— ورڈز میکر

مطبع ——— اشتیاق اے مشتاق پرنٹرز لاہور

ناشر ——— نوریہ رضویہ پبلی کیشنز لاہور

کمپیوٹر کوڈ ——— 1N-99

قیمت ———

ملنے کے پتے

نوریہ رضویہ پبلیکیشنز

11 گنج بخش روڈ لاہور فون: 7313885

مکتبہ نوریہ رضویہ

گلبرگ اے فیصل آباد فون: 626046

بسم اللہ الرحمن الرحیم

مَولَایَ صَلِّ وَسَلِّمْ دَائِمًا اَبَدًا

عَلٰی حَبِیْبِکَ خَیْرِ الْخَلْقِ کُلِّهِمِ

مُحَمَّدٌ سَیِّدُ الْکَوْنَیْنِ وَالثَّقَلَیْنِ

وَالْفَرِیْقَیْنِ مِنْ عُرْبٍ وَّمِنْ عَجَمِ

صَلَّی اللہُ تَعَالٰی عَلَیْهِ وَعَلٰی آلِهٖ وَاَصْحَابِهٖ وَبَارَکَ وَسَلَّمْ

فہرست

صلو علیہ وآلہٖ

نہ تھی کوئی پناہ نہ کوئی گھر
مجھے مل گیا وہ کریم در
نہ ہی غم رہے نہ کمی رہی **صلو علیہ وآلہ**

یہ جو رنگ و بو ہے چمن چمن
یہ جو چاشنی ہے سخن سخن
ہے کرم نوازی حضور کی **صلو علیہ وآلہ**

تو یہاں نہیں کہ وہاں نہیں
میرے تاجور تو کہاں نہیں
تیری قریہ قریہ ہے روشنی **صلو علیہ وآلہ**

نہیں جس کی کوئی مثال ہے
میرے مصطفےٰ کی وہ آل ہے
کوئی پھول ہے تو کوئی کلی **صلو علیہ والہ**

تو اُنہیں کا دامن تھام لے

اُنہیں ہستیوں کا نام لے

کبھی یا نبی کبھی یا علی صلو علیہ وآلہ

آئے موت یا کہ حیات ہو

میرا وِرد آقا کی نعت ہو

یوں بسر ہو ناصرؔ کی زندگی صلو علیہ وآلہ

نعت شریف

جاؤں مدینے دیکھوں حرم رشکِ اِرم بابِ کرم
مٹ جائیں غم جاؤں مدینے
تاروں میں بھی تیری ضیاء شمس و قمر تیرے گدا
موجِ کرم تیرے قدم مٹ جائیں غم
حسرت یہی ہے آقا مری آنکھوں سے چوموں جالی تیری
لب پر صدا آنکھیں ہوں نم مٹ جائیں غم
نظروں میں ہو تیری گلی آہوں کی ہو محفل سجی
جا کر وہاں آئیں نہ ہم مٹ جائیں غم
سب این و آں تیرے لیئے سارا جہاں تیرے لیئے
تیرے لیئے لوح و قلم مٹ جائیں غم
ناصؔر ہوں میں عاصی بڑا آ کے تیرے دَر پہ کھڑا
کر دو کرم صدمے ہوں کم مٹ جائیں غم

نعت شریف

اے دو جگ دے سلطان اے دو جگ دے سلطان
تیری عظمت دسے کون تیری عظمت دے قربان
توں سب نبیاں دا پیر توں شاہ میں اِک فقیر
میری بدلا دے تقدیر تیرا بن جاواں مہمان
میرے وزگے لکھ کنگال لنگر تے چھڈے پال
توں اپنی آپ مثال ایہو دسدا اے قرآن
ہن اکھیاں منگدیاں دِید تینوں تکیاں ہندی عید
اَج صدقہ پیر فرید جے آویں بچدی جان
میں منگتا تے مجبور طیبہ توں تڑپاں دُور
جے عرض کریں منظور میں آواں درد سُنان
اِک واری کرم کما مینوں کہہ دے دَر تے آ
میری سن لئی عرض پیا میں کردا پھراں اِعلان
تیتھوں منگدا ناصر چین میرے رو رو ہارے نین
تیرے چین شہا حسنین میرا رکھیں آپ دھیان

نعت شریف

ہندے نے عطا تاج شہانے تیرے دَر توں
ملدے نے فقیراں نوں خزانے تیرے دَر توں

اِس واسطے کہندا اے خدا جاؤ مدینے
لبھ جاندے نے بخشش دے بہانے تیرے دَر توں

چمدے نے قدم وحشی جئے قاتل جدوں آ کے
بن جاندے نے اللہ دے یگانے تیرے دَر توں

ہر چیز خدا دی اے مگر سونہہ ایں خدا دی
ہر چیز عطا کیتی خدا نے تیرے دَر توں

آئے نے صحیح راہ تے اَن گنت قبیلے
خوشحال ہوئے لکھاں گھرانے تیرے دَر توں

خورشید نے منگیاں نے تیرے بوہے توں لشکاں
پائی اے ادا وکھری ادا نے تیرے دَر توں

پچھے جے کوئی لے کے تو کی آیا ایں ناصر
لے آیا میں نعتاں دے ترانے تیرے دَر توں

نعت شریف

نہیں کوئی ہور مثال مدینے والے دی
لج پرور لج پال مدینے والے دی

جتھے وی کوئی عاشق آپ نوں سد مارے
رحمت لیندی بھال مدینے والے دی

اِک واری تے گھل دے مولا لیکھ لواں
نگری اکھیاں نال مدینے والے دی

جیویں سوہنا سوہنا ایں ہر سوہنے توں
اونویں سوہنی آل مدینے والے دی

اوّل آخر بانگ توں سنیاں لکھاں نے
پڑھدا نعت بلال مدینے والے دی

جبریل جہے وی بولے تک کے چہرے نوں
جھلے کیہڑا جھال مدینے والے دی

چن اسمانی اپنی ٹور نوں بھل جاوے
ویکھ لوے جے چال مدینے والے دی

کرو دُعاواں حاضری ہندی رہے ناصرؔ
طیبہ وچ ہر سال مدینے والے دی

نعت شریف

دولت دِیاں ناں خزینے دِیاں
آوٗ گلاں کریئے مدینے دِیاں
چن تے سورج کولوں ودھ کے اُس چہرے دی لوواں
سارے جگدیاں کھٹیاں کر کے ڈِٹھیاں نے خوشبوواں
ریساں نہیں اُوہدے پسینے دِیاں
ہر اِک پیر پیمبر آیا اوہدی حامی بھردا
سورۃ نشرح اندر ویکھو قرآن گلاں کردا
میرے نبی پاک دے سینے دِیاں
لگ گئیاں نے پار کنارے لکھاں میرے جہیاں
اپنے ہتھیں آپ ضمانتاں خودرب نے لے لئیاں
طیبہ جان والے سفینے دِیاں
ناصرؔ شاہ دِیاں گلاں سن لو لو کو کھریاں کھریاں
ہر سوہنے دے چہرے اندر رب نے لشکاں بھریاں
اُس محبوب نگینے دِیاں

نعت شریف

پرچم یوں کسی اور کا لہرایا نہیں ہے
اس شان سے کوئی بھی نبی آیا نہیں ہے

ہر سمت ہیں نفرت کی کڑی دھوپ کے پہرے
جز آپ کی رحمت کے کہیں سایہ نہیں ہے

آواز لگائی نہیں جس نے تیرے دَر پر
اللہ سے اُس شخص نے کچھ پایا نہیں ہے

اِنسان ہو فرشتہ ہو نہیں کوئی بھی ایسا
جو تیرے گداؤں میں نظر آیا نہیں ہے

اللہ رے لطافت تیرے پر نور بدن کی
ٹھنڈک کا ہے احساس مگر سایہ نہیں ہے

جب تک تیرے انوار سے خیرات نہ مانگی
مہتاب تو مہتاب بھی کہلایا نہیں ہے

دامن میں ہے ناصرؔ کے تیرے پیار کی دولت
اور اِس کے سوا کوئی بھی سرمایہ نہیں ہے

نعت شریف

تیری ذات میں بھی کمال ہے تیری بات میں بھی کمال ہے
تیری بات کی تیری ذات کی نہ نظیر نہ مثال ہے
وہی زندگی ہے عزیز تر تیری یاد میں جو ہوئی بسر
تیری یاد بن جو گزر گیا وہ تو ایک لمحہ و بال ہے
میرا اشوق جس میں جواں ہوا میں مدینے کو جب رواں ہوا
وہی خوب تر وہی بہتریں میری زندگانی کا سال ہے
تیرے پیار میں جو فنا ہوا تیرا قرب جس کو عطا ہوا
کوئی بوبکر کوئی فارسی کوئی ہے علی کوئی بلال ہے
میری جان سے تو قریب ہے میں مریض ہوں تو طبیب ہے
تیرا نام ہی میرا آسرا تیرا نام ہی میری ڈھال ہے
میں ہوں ایک ناصر بے نوا مجھے تو نے اپنا بنا لیا
میرے حال سے ہے تو باخبر تیرے سامنے میرا حال ہے

نعت شریف

شک اِس گل دے وچ کرنہیں ۔۔۔ کوئی سوہنے دا ہمسر نہیں
اوہدا پیار مرا سرمایہ ۔۔۔ میں منگدا مال تے ذر نہیں
جے چاہنائیں دِید نبی دی ۔۔۔ پھر مرن توں سجناں ڈر نہیں
مینوں شہر مدینے گھر دے ۔۔۔ میں دُوری سکدا جر نہیں
اسیں اوہ رستہ نہیں لنگھنا ۔۔۔ جیہڑی تیری راہ گزر نہیں
جہنوں رب خود کول بلاوے ۔۔۔ کوئی ایسا ہور بشر نہیں
چھڈ دینی دُنیا ساری ۔۔۔ سرکار دا چھڈنا در نہیں
جس گھر میلاد نہ ہووے
اوہ ناصرؔ سجدا گھر نہیں

نعت شریف

دِلاں دی زمین گلزار ہوندی جاوے گی

بن لج پال دا آمنہ دے لعل دا

پت جھڑ موسمِ بہار ہوندی جاوے گی

بن لج پال دا آمنہ دے لعل دا

پیار دا جے رِشتہ توں آقا نال جوڑے گا

کوئی گل رب تیری سجناں نہ موڑے گا

تیری بے قراری وی قرار ہوندی جاوے گی

بن لج پال دا آمنہ دے لعل دا

ایہو تے نشانی ایں حضور دے غلاماں دی

ڈالی جدوں بھیجیں گا درُوداں تے سلاماں دی

گھڑی دُکھاں اگے دیوار ہوندی جاوے گی

بن لج پال دا آمنہ دے لعل دا

راستہ نہ چھڈنا حضور دے مدینے دا
پتہ لگ جاوے گا سرور دے خزینے دا
کرم نوازی بے شمار ہوندی جاوے گی
بن لج پال دا آمنہ دے لعل دا

آقا وتے جان دا مہینہ جدوں آوے گا
سامنے حضور دا مدینہ جدوں آوے گا
تیز تیز اکھاں دی پھر ہار ہوندی جاوے گی
بن لج پال دا آمنہ دے لعل دا

دُکھ سارے تیرے اوہ سماعت فرمان گے
حشر دیہاڑے وی شفاعت فرمان گے
جند جے حضورر توں نثار ہوندی جاوے گی
بن لج پال دا آمنہ دے لعل دا

ناصر ایہہ حقیقتاں نے کر اِتبار توں
ہر ویلے رب تے رسول نوں پکار توں
حاضری مدینے تیری یار ہوندی جاوے گی بن
بن لج پال دا آمنہ دے لعل دا

نعت شریف

ایہناں عاشقاں نوں چین بڑا آوے حضور دِیاں گلاں سن کے
ہون عشقے دے بوٹے ہور ساوے حضور دِیاں گلاں سن کے

ایرے غیرے دا خیال بھل جاندا اے جدوں نعت دا دریچہ کھل جاندا اے
بندہ اپنا وی ہوش بھل جاوے حضور دِیاں گلاں سن کے

نوری جالیاں نوں چم چم روندا میں رات اَج دی مدینے وچ ہوندا میں
یاد مینوں سرکار دی ستاوے حضور دیاں گلان سن کے

جدوں اکھاں دا ہنیر ا بجھ جاندا اے اللہ پاک دی سونہہ دل ایہو چاہندا اے
بندہ ہنے ای مدینے ٹر جاوے حضور دِیاں گلاں سن کے

جھنڈا جھلنا ایں سچیاں دے سچ دا چن آقا دے اِشارے اُتے نچدا
کدے ٹوٹے ہو کے قدماں چ آوے حضور دِیاں گلاں سن کے

ایہو رب اگے میریاں صداواں نے اٹھے پہر بس ایہو ای دُعاواں نے
اللہ سب نوں اوہ نگری وِکھاوے حضور دِیاں گلاں سن کے

سچی گل کراں اللہ میرا جان دا ایہو ناصرؔ تقاضہ ہے ایمان دا
بندہ ہور کجھ سنے نہ سناوے حضور دِیاں گلاں سن کے

۱۱۱۱۸۶

نعت شریف

میں جس ویلے وی کرلاواں مدینہ سامنے ہووے
میں اکھ کھولاں یا سوں جاواں مدینہ سامنے ہووے

حیاتی دا پتا کی اے کدوں مک جاوے رب جانے
جو ہوون آخری ساہواں مدینہ سامنے ہووے

نہ دکھ دی کوئی پرواہ اے نہ بھکھ دا خوف ہے کوئی
نہ کجھ پیواں نہ کجھ کھاواں مدینہ سامنے ہووے

توں قادر ہیں مرے مولا دعا منظور کر میری
میں تکنا جس گھڑی چاہواں مدینہ سامنے ہووے

سنہری جالیاں سینے نوں لاون لئی میرے مولا
میں کھولاں جس گھڑی باہواں مدینہ سامنے ہووے

میں تیرے کولوں منگن دی ادا وکھری جہی چاہنا
کہ دامن جدوی پھیلاواں مدینہ سامنے ہووے

کسے وی شہر وچ ہووے تری محفل مرے آقا
تیرے میں گیت جدگاواں مدینہ سامنے ہووے

ایہہ ناممکن تے نہیں آقا کرم ہووے تے ہوسکدا اے
تیرا نعرہ جدوں لاواں مدینہ سامنے ہووے

توں ناصرؔ شاہ دی اے مولا ایہہ پوری اِلتجا کر دے
قبر وچ جس گھڑی جاواں مدینہ سامنے ہووے

نعت شریف

مدینے دی یاد آ کے میتوں رُلاوے
جگر دا لہو ہن تے اکھیاں چوں آوے

ترے ناں دی چٹھی مدینے چوں آئی
خبر ڈاکیا ایہہ کدے تے سناوے

قیامت ہے میرے لئی ہجر تیرا
بہانہ ایہو موت دا بن نہ جاوے

میں سوں جاناں واں ہچکیاں لیند لیندا
تیرا پیار لوری جدوں آ سناوے

ایہہ تیرا گدا تیرے باجھوں کریما
کسے نوں کیویں چیر کے دل وکھاوے

گزرد ے پئے سال صدیاں دے وانگوں
چڑیلاں دے وانگوں جدائی ڈراوے

کدے مشکلاں اوہدے آون نہ نیڑے
تیرے نام دا ورد جیہڑا پکاوے

ہے ناصرؔ جہدے دین ایماں دا حصہ
اوہ بندہ مدینے نوں کیویں بھلاوے

نعت شریف

میری بات بن گئی ہے تیری بات کرتے کرتے
تیرے شہر آؤں گا میں تیری نعت پڑھتے پڑھتے

نظروں میں اُن کی آقا کیا چیز خسروی ہے
کہ غنی جو ہو گئے ہیں تیرے دَر پہ پلتے پلتے

کسی چیز کی طلب ہے نہ ہی آرزو ہے کوئی
تو نے اِتنا بھر دیا ہے کشکول بھرتے بھرتے

میرے سونے سونے گھر کو کبھی رونقیں عطا کر
میں دیوانہ ہو گیا ہوں تیری راہ تکتے تکتے

تیرے عشق کی بدولت مجھے زندگی ملی ہے
میرے پاس آئی لیکن میری موت ڈرتے ڈرتے

میں نہ جاؤں گا او درباں کبھی چھوڑ کر یہ گلیاں
کہ میں پہنچا ہوں یہاں پر کئی بار مرتے مرتے

ہے جو زندگانی باقی یہ اِرادہ کر لیا ہے
تیرے منکروں سے آقا میں مروں گا لڑتے لڑتے

تیری آرزو میں ڈھل کر میری آنکھ سے نکل کر
تیرے دَر پہ جا رُکیں گے میرے آنسو چلتے چلتے

ناصؔر کی حاضری ہو کبھی تیرے آستاں پر
کہ زمانہ ہو گیا ہے مجھے آہیں بھرتے بھرتے

نعت شریف

عشق پر جوانی ہے　　تیری مہربانی ہے
کاش آپ آ جاتے　　رات بھی سہانی ہے
درد میرے سینے کا　　آپ کی نشانی ہے
ذکرِ مصطفیٰ سے ہی　　زندگی بتانی ہے
ہو جا تو فدا اُن پر　　یہی کامرانی ہے
آلِ مصطفیٰ سے ہی　　دین پر جوانی ہے
کامراں ہوا جس نے　　بات تیری مانی ہے

ناصر اُن کی نظروں میں
تیری سب کہانی ہے

نعت شریف

دنیا والے رل کے سارے لے آؤ کوئی ایسا
جس دا بہنا اٹھنا چلنا ہووے سوہنے جیسا

سوہنے باجھوں ہے کوئی ایسا جس نوں رب وِڈیاوے
جس دے شہر دی قرآں اندر خود اوہ قسم اُٹھاوے

لکھاں پھردے اِس دُنیا تے نورے لاکھے ماکھے
ہے کوئی جس دے چہرے تائیں رب والشمس وی آکھے

اِس دنیا وچ ہے کوئی ایسا ایہہ گل مینوں دَسے
سوہنے باجھوں جس دی اکھ وچ جگدا خالق وَسے

ہے کوئی ایسا دروازہ وی دسو یار جے ہووے
جس دے بوہے ادبوں آکے نت جبریل کھلووے

ہے کوئی بندہ جس دے رُتبے اِنج دے ڈِٹھے
سٹے جے لعاب اوہ اپنا کھارے ہوون مٹھے

ہے کوئی ایسا رکھ دیوے جو اُنگلاں وچ پیالے
اُنگلاں وچوں جاری ہوون دریا کوثر والے

ہے کوئی ایسا سوہنے باجھوں لب جس ویلے کھولے
رب دی مرضی باجھوں جیہڑا اِک فقرہ نہ بولے

ہے کوئی جس دے جوڑے ناصرؔ عرش نوں ہون پیارے
مارے کنکر تے رب آکھے ایہہ سجناں میں مارے

نعت شریف

ہے کوئی یار پنجاہ دے بدلے پنج پڑھوا کے دَسے
اِک بندے نوں پنج دے بدلے دو کروا کے دَسے

جیہڑی مائی اُس دے راہ تے کنڈے روز وِچھاوے
ہے کوئی جد بیمار اوہ ہووے اوہنوں پچھن جاوے

ہے کوئی ناصر جیہڑا ہادی رُخ تقدیر دا موڑے
اوہنوں دیوے بخش کفارہ جو خود روزہ توڑے

ہے کوئی اوہدے باجھوں دیوے رب توں لے کہ معافی
جس دا اِک مشکیزہ ہووے پندرہ سولئی کافی

ست کھجوراں لے کے جیہڑا دستر خوان سجاوے
اوہدے باجھوں کون ہے جیہڑا پوری فوج رجاوے

ہے کوئی جس جس دے اصغر ورگے بچے ہون پیاسے
ہے کوئی حسن حسین دے ورگے جس دے ہون نواسے

ہے کوئی جس دی بیٹی ورگی کرے عبادت یارو
ہے کوئی ایسی آل کسے دی نظر جہان تے مارو

ناصؔر شاہ اِس دُنیا اُتے ہے اِک نور اُجالا
ہے اِک مالک سب صفتاں دا ساڈا کملی والا

ایضاً

ہے کوئی ایسا جس دے قبضے دے وچ ہون خزینے
رب نے پاک کلام اُتاریا ہووے جس دے سینے
ہے کوئی ایسا پہلے توڑے مڑ مہ تاب نوں جوڑے
ڈُبا ہویا سورج ناصؔر نال اِشارے جوڑے

نعت شریف

کھو رَل کے ہواوٗ تے پھو ہارو یا رسول اللہ
بہاراں آ گئیاں آکھو بہارو یا رسول اللہ

دُعا وچ وی غریباں نوں بُھلایا نہیں نبی سوہنے
غریبو آکھ کے ویلا گزارو یا رسول اللہ

جے چاہو کہ رہوے ساڈی روانی تے وی جولانی
کرو اعلان ندیو آبشارو یا رسول اللہ

اوہدے کول ٹینک تے توپاں تے بمب لکھاں نے منیا اے
ایہو کہہ کے تسی دُشمن نوں مارو یا رسول اللہ

ستم دا چیر کے سینہ آزادی دی کرن نکلے
کھو کشمیر دے جلدے چنارو یا رسول اللہ

جدائی ڈیرا چکدی نہیں ہجر دی رات مکدی نہیں
اسانوں ایس سولی توں اُتارا یا رسول اللہ

مرض خواہ کوئی وی ہووے جلن سینے دے وچ ہووے
ایہو کہہ کے سدا سینے نوں ٹھارو یا رسول اللہ

جنہے وی یا رسول اللہ کہیا اے کامیاب ہویا
تسی وی کہہ دیو سجنو تے یارو یا رسول اللہ

کدوں ناصرؔ تسی آکھو گے ہن آکھن دا ویلا اے
پکارو ہر گھڑی مل کے پکارو یا رسول اللہ

نعت شریف

ہم سب کے دِلدار محمدؐ — نبیوں کے سردار محمدؐ
فوجوں کے سالار محمدؐ — اُمت کے غم خوار محمدؐ
خالق کے شاہکار محمدؐ — کہہ دے جو اِک بار محمدؐ
آتے ہیں سرکار محمدؐ — کر دیتے ہیں پار محمدؐ
عظمت کی دستار محمدؐ — نیکی کے معمار محمدؐ
میرے دِل کے آئینے کے — آر محمدؐ پار محمدؐ
تنہائی ہو یا کوئی محفل — دونوں کی تکرار محمدؐ
رب کا بھی اِنکار سمجھنا — کر دیں جو اِنکار محمدؐ
جسکو جتنا چاہیں دے دیں — ہیں کلی مختار محمدؐ
ماں بھی اِتنا دے نہیں سکتی — دیتے ہیں جو پیار محمدؐ
بوصیری سے پوچھو کیسے — دیتے ہیں دِیدار محمدؐ
رب کے کل خزائن کے بھی — ہیں کنجی بردار محمدؐ

ناصؔر جب بھی لے کر دیکھا
نام ہے سدا بہار محمدؐ

محمدؐ

محمدؐ وہ ہے جس کی عرش پر توصیف کی جائے
محمدؐ وہ ہے جس کی فرش پر تعریف کی جائے

محمدؐ نام سے جو شخص بھی منسوب ہو جائے
مقدر کا دھنی مخلوق کا محبوب ہو جائے

محمدؐ اُس کو کہتے ہیں جو محبوب خدا بھی ہو
نبی ختم الرسل مہر منورَ مصطفیٰ بھی ہو

محمدؐ اُس کو کہتے ہیں جو یکتا ہو نرالا ہو
جو پتھر کھا کے طائف میں دُعائیں دینے والا ہو

محمدؐ نام لینے سے مصیبت دُور ہو جائے
محمدؐ نام جس گھر میں ہو وہ گھر نور ہو جائے

محمدؐ مصطفیٰ کہہ کر اگر اپنی طرح جانا
تو پھر سمجھو محمدؐ کو محمدؐ ہی نہیں مانا

محمدؐ کون ہیں پوچھو یہ خود مولا کی ہستی سے
محمدؐ کون ہیں پوچھو ذرا طائف کی بستی سے

محمدؐ فرش کا دُولہا محمدؐ عرش کا تارا
محمدؐ نام ہر غم کی دوا ہر درد کا چارا

محمدؐ نام لینے سے سفینے پار ہوتے ہیں
محمدؐ نام سے شُعلے گل و گلزار ہوتے ہیں

محمدؐ نام لینے سے طبیعت شاد رہتی ہے
محمدؐ نام سے دُنیائے دِل آباد رہتی ہے

نعت شریف

نظر آتے ہیں پتھر بھی گہر سے
بنا دیتے ہیں وہ گہر نظر سے

لپٹ جاتی ہے اُس رستے سے خوشبو
گزر جاتے ہیں وہ جس رہگزر سے

عرب کے چاند سے گھر ہے منور
نہ لوں گا روشنی شمس و قمر سے

کبھی فرمایئے اپنے کرم سے
گھٹا بن کر میرے صحرا پہ برسے

کرم رنجہ نہ فرماتے لحد میں
دوبارہ مر گئے تھے ہم تو ڈر سے

مدینے کا وہ کیا منظر بتاؤں
نکلتے ہوں گے جب سرکار گھر سے

کوئی لوٹا ہے خالی تو بتائے
کریموں کے کریم آقا کے دَر سے

کبھی ناصرؔ کو روضے پر بلا لو
مدینہ دیکھنے کو ہیں ترستے

نعت شریف

سوہنے دے آئیاں ویکھو مست بہاراں آ گئیاں
مسکیناں دے گھر وچ خوشیاں بنھ قطاراں آ گئیاں

کتھے شان تری کتھے سوچ مری تیری حد جبریل وی جان دا نہیں
تیری نعت لکھاں جیویں دِل آکھے میرے کول انداز حسان دا نہیں
تیرے دَر تے میریاں سوچاں کرن پکاراں آ گئیاں

لگی اکھ تے ہو گئی دِید تری میرے واسطے روزِ سعید ہویا
تیری آل اصحابدا در ویکھاں سینے وچ ایہہ شوق مزید ہویا
وچ تصور جس ویلے اوہ پاک مزاراں آ گئیاں

جہناں نہیں مجبور دا حق کھادا جہناں بریاں نال بھلائی کیتی
تیری ذات پچھے جہناں گھر چھڈے جہناں سوہنیا تیری گدائی کیتی
اوہناں دے لئی بن کے حوراں خدمت گاراں آ گئیاں

جدھر ویکھیا اے لال آمنہ دے جاری نور دی نہر سویز ہو گئی
پچھے رہ اسواریاں سب گئیاں باقی ساریاں کولوں اوہ تیز ہو گئی
جس اسواری دیاں اوہدے ہتھ مہاراں آ گئیاں

میں تے نہیں سمجھیا خبرے کیوں لوکی ایس پاک کلام نوں پھول دے نہیں
کھولی رکھدے اکھیاں ویر دیاں اکھ پیار والی کا ہنوں کھول دے نہیں
لگدا اے رب ولوں ایہناں وَل پھٹکاراں آ گئیاں

اللہ پاک دے یار نے کرم کیتا جو قصور کیتے سارے معاف ہو گئے
نعرہ اِک لایا اوہدے نام والا مرے توڑ تیکر رستے صاف ہو گئے
رستے دے وچ ناصر شاہ جدوی دِیواراں آ گئیاں

نعت شریف

ربا مینوں گھل مدینے ۔ بن جاندی اے گل مدینے
اپنا آپ وی بھل جاویں گا ۔ اِک واری تے چل مدینے
پل اِچ پیار دے بوٹے تائیں ۔ لگ جاندا اے پھل مدینے
رہن نہیں دیندی عیب کسے دے ۔ اُوندی اے اِک چھل مدینے
کاسے بھرن تے کیہ پچھنا ایں ۔ لگدا نہیں اِک پل مدینے
کیہ منگنا تے کیویں منگناں ۔ آ جاندا اے وَل مدینے
انشاء اللہ ٹر جاواں گے ۔ اَج نہیں تے کل مدینے
ہر اِک مرض دا دارُو لبھدا ۔ ہر مشکل دا حل مدینے

جے ملنا ای رب نوں ناصر
آپ دا بوہا مل مدینے

نعت شریف

لبھدے کرم دے گنج مدینے
مٹ جاندے رنج مدینے

ویکھن والے ویکھ اوندے نیں
چار مدینے پنج مدینے

نوریاں دی اُس نوردے دَرتے
پھر دی رہندی جنج مدینے

پتھر دِل وی موم ہو جاندے
سک نہیں سکدی ہنج مدینے

بے درداں نوں ناصر جا کے
پئے جاندی تو لنج مدینے

نعت شریف

آنے والی نسلوں کو بھی سنوار دیتے ہیں
مصطفیٰ جو دیتے ہیں بے شمار دیتے ہیں

خود نواز دیتے ہیں آپ جن فقیروں کو
زندگی مدینے میں وہ گزار دیتے ہیں

دُور دُور رہتے ہیں جو مدینے والے سے
اُن کو غم زمانے کے جاں سے مار دیتے ہیں

یا رسول کا نعرہ اپنی تو عبادت ہے
اِس لیے صدا اُن کو بار بار دیتے ہیں

کربلا میں سید نے دیکھ کر کہا اُس سے
آ نبی کے دِیں تجھ کو ہم بہار دیتے ہیں

حشر میں غلاموں کو دیکھ کر کہیں گے وہ
پل صراط سے آؤ ہم گزار دیتے ہیں

عرش و فرش والے بھی شیر اُس کو کہتے ہیں
ہاتھ سے وہ خود جس کو ذوالفقار دیتے ہیں

جا کے اُن کی چوکھٹ پر کر سوال اے ناصؔر
جو بنا فقیروں کو تاجدار دیتے ہیں

نعت شریف

غم راستے بدل گئے، جب یاد آ گئے
گرتے ہوئے سنبھل گئے جب یاد آ گئے

آقائے نامدار کی یادوں پہ میں نثار
روتے ہوئے بہل گئے جب یاد آ گئے

کتنی ہی مشکلات سے مجھ کو ملی نجات
طوفان سارے ٹل گئے جب یاد آ گئے

میں رکھ رہا ہوں جس طرح پھولوں پہ ہر قدم
پتھر بھی یوں پگھل گئے جب یاد آ گئے

ذکرِ نبی نے کر دیا ٹھنڈا جگر مرا
دُشمن بھی سارے جل گئے جب یاد آ گئے

بارش کا کام دے گئی نعتِ نبی مجھے
ہیروں میں اشک ڈھل گئے جب یاد آ گئے

بزمِ حیات کس قدر ناصرؔ تھی بے سرور
ہم دوستو مچل گئے جب یاد آ گئے

نعت شریف

صبح آتا ہے شام آتا ہے
لب پہ اُنؐ کا ہی نام آتا ہے

اُن کو بھیجے سلام جو اُس کو
خود خدا کا سلام آتا ہے

یاد آتی ہے اُن کی یوں مجھ کو
جیسے گردش میں جام آتا ہے

کاش کہہ دیں حضور محشر میں
دیکھو میرا غلام آتا ہے

جان جاتی ہے اُن کے جانے سے
یہ بھی اکثر مقام آتا ہے

شکر ہے کہ ترے گداؤں میں
اِس گدا کا بھی نام آتا ہے

نام نامی حضور کا ناصرؔ
ساری دُنیا کے کام ہے

نعت شریف

میرے آقا دی شان جیویں وسدا قرآن
اپنی شان کتھے کسے اِنسان دی......
آقا دِی گلِ رحمت دی چھل
اوہدی ادا ہر بے بدل
اوہدی من دا خدا اوہ نہیں رب توں جدا
اوہدی پیروی نشانی ایں ایمان دی
خالق دا چن عربی مٹھن کردا مٹھا مٹھڑے سخن
دَسے رب دا کلام میرے آقا دا مقام
اللہ کھاوے قسم اوہدی جان دی
رنگیں فضا ٹھنڈی ہوا طیبہ گئیاں لگدا پتا
اوتھے بن دے اُصول ہے اوہ شہرِ رسول
اوتھے جھکدی اے دھون آسمان دی

آقا دا در رحمت دا گھر　　اوتھے عمر ہووے بسر
اوتھے ملدی امان ذرا کر پہچان
اوتھوں لبھدی اے راہ رحمان دی

میرا نبی رب دا نبی　　رب دا نبی سب دا نبی
ہے اوہ اللہ دا پیارا　　سارے جگ دا سہارا
کر نوکری توں اُس ذیشان دی

مٹ گئے شک سوہنے نوں تک　　ناصرؔ ذرا ہن توں نہ جھک
دساں حق دی میں گل　　اوہدے بوہے تے چل
جہدے ہتھ وچ واگ ہے جہان دی

نعت شریف

اَج دِل میرا جھوم دا پیا- حضور پر نور آ گئے
پئی دسدی اے پھلاں نوں ہوا- حضور پرنور آ گئے

ہر پاسے خوشیاں دے جھنڈے پئے جھلدے
ازلاں دے گجھے راز جاندے کھلدے
آئی عرش بریں توں صدا حضور پر نور آ گئے

ہن مظلوم نوں نہ کوئی وی ستاوے گا
کوئی وی یتیماں تائیں ہن نہ رُلاوے گا
اللہ سن لئی یتیماں دی دُعا حضور پر نور آ گئے

دھرتی نوں فلکاں دے جھک گئے ستارے نے
لگدے طوفان پئے سانوں تے کنارے نے
نور ہوئی کائنات دی فضا حضور پر نور آ گئے

اَج توں ہنیریاں نے صفاں نے لپیٹیاں
ماپیاں دے گھر راج کرنا ایں بیٹیاں
راضی ہویا مخلوق تے خدا حضور پرنور آ گئے

امن و امان دا پیغام لے کے آیا اے
قاتلاں اُچکیاں دا چہرہ مر جھایا اے
ساڈے سراں اُتوں ٹل گئی بلا حضور پرنور آ گئے

ودھ گیا واراں وچوں وار سوموار دا
ناصرؔ اَج پہلی وار ڈٹھا منہ بہار دا
لیبے گھر بار اپنا سجا حضور پر نور آ گئے

نعت شریف

بات کر مدینے دی گل سنا مدینے دی
بات سارے شہراں توں ہے جدا مدینے دی

آکھے جے خدا مینوں منگ لے کیہہ منگنا ایں
گڑ گڑا کے کرؔ لاں گا التجا مدینے دی

ویکھنا جے چاہندا ایں خلد ایس دھرتی تے
اکھاں نال یار بستی ویکھ آ مدینے دی

دوستانہ سنگیا کر توں خدا توں منگیا کر
قبر وچ چلدی رہے ٹھنڈی وا مدینے دی

کمزور رشتے نے عارضی محبتاں نے
دوستی نے تے ہے یارو دیر پا مدینے دی

کسے وی کہانی دے ہونی نہیں نصیباں وچ
بات یارو دیندی اے جو مزا مدینے دی

کیوں نہ ذکر طیبہ دا ہر گھڑی کراں لوکو
خود پسند کردا اے گل خدا مدینے دی

ناصؔر اک مدینے دی شان کی سنا سکدا
شان خود بیاں کر دے مصطفیٰ مدینے دی

نعت شریف

سرکار کملی والے مولا علی دے جانی
دربار تے بلا لو ہووے گی مہربانی

لج پال ہے بنائی اللہ نے ذات تیری
میں تیری بات کرتا بن گئی اے بات میری
ویکھاں میں روضہ تیرا ہے ایہہ آرزو پرانی

گاوندے نے گیت سارے اپنے تے غیر تیرے
عرش علیٰ وی تکیا چمدا اے پیر تیرے
تیرے مسکرائیاں بن گئی بجلی اوہ آسمانی

فرمایا خود خدا نے رُتبہ ہے تیرا بھارا
تیرے سامنے ہے آقا دُکھیاں دا حال سارا
بخشی خدا نے تیرے تینوں تے غیب دانی

اسریٰ دی رات تیرا خود منتظر سی اللہ
اللہ دے کول چل کے توں پہنچیا سی کلا
لاریب ہیں توں آقا شہبازِ لامکانی

راتاں چوں رات مینوں جاپے اوہ شاناں والی
جس رات سامنے سی روضے دی نور جالی
مینوں تے اَج وی لگدی اوہو رات ہی سہانی

ناصرؔ سناواں عرضاں جچدی نہیں بات مینوں
آگاہ رب نے کیتا ہر بات توں ہے تینوں
توں تے جاننا ایں سارا آکھاں میں کیہ زبانی

نعت شریف

روون زارو زار اکھیاں   رتیں ڈھل ناں جاوے
منگدیاں نے دِیدار اکھیاں   رتیں ڈھل ناں جاوے
میں بردا میں گولا ماہیا
ہن تے آجا ڈھولا ماہیا
ترے پاوَن ہزار اکھیاں   رتیں ڈھل ناں جاوے
میرے دِل دِیاں دِل وچ رہیاں
سانوں باجھوں موجھی تھئیاں
بھل گئیاں ہار سنگھار اکھیاں   رتیں ڈھل ناں جاوے
خاموشی دیاں سن آوازاں
چپ وٹ لئی اے دل دیاں سازاں
تیرے بناں بے کار اکھیاں   رتیں ڈھل ناں جاوے
جس ساون وچ یار نہ آوے
ناصر قطن قرار نہ آوے
مینوں چھڈیا مار اکھیاں   رتیں ڈھل ناں جاوے

نعت شریف

مدینے والے کریم عربی دے در دے جیہڑے فقیر ہوندے
خدا دی سونہہ ایں خدا گواہ اے اوہ ہر کسے توں امیر ہوندے
مریض ہو کے دوا نہیں منگدے شفا دی ہرگز دُعا نہیں منگدے
جہناں دے سینے چ لگے ہوئے کسے دی نظراں دے تیر ہوندے
جو پکے ہوندے نے اپنے گن دے پرائے باغاں چوں پھل نہیں چن دے
سجن دا ہرگز گلا نہیں سن دے، جہناں دے روشن ضمیر ہوندے
اوہ صرف اپنے خدا توں ڈر دے اوہ پہرا اٹھے دُعاواں کر دے
اوہ پہلے بھکھیاں دے کاسے بھر دے جو مصطفیٰ دے سفیر ہوندے
نہ اَج ایہہ ذکر حسین ہوندا نہ کوئی صدق و یقین ہوندا
نماز روزہ نہ دین ہندا نہ کربلا دے جے پیر ہوندے
خدا توں ہرگز خدائی نہیں منگدے وِصال منگدے جدائی نہیں منگدے
قطعاً وی ناصر رہائی نہیں منگدے جو تیرے در دے اسیر ہوندے

نعت شریف

بس گیا اِسطرح میرے دِل میں لگ رہا ہے جہاں بھی مدینہ
جیسے ہو یہ زمیں بھی مدینہ جیسے ہو آسماں بھی مدینہ

فرش سے تا بہ عرش معلیٰ مصطفیٰ اللہ اللہ
جب وہ مہماں ہوئے لا مکاں پر بن گیا لا مکاں بھی مدینہ

دوسری کوئی راہیں نہ ڈھونڈو جز نبی کے پناہیں نہ ڈھونڈو
مجرموں کے لیے ہے بنایا رب نے دارالاماں بھی مدینہ

لب پہ ہے گفتگو بھی اُسی کی ہے مجھے آرزو بھی اُسی کی
ہے نظر سے عیاں بھی مدینہ میرے دِل میں نہاں بھی مدینہ

جنکا دِل ہے وفا کا خزینہ مانگتے ہیں خدا سے مدینہ
دیکھنا حشر کے دِن دیوانے ڈھونڈ لیں گے وہاں بھی مدینہ

درد کی دِل میں دُنیا بسا لو بیٹھے بیٹھے یہیں آزما لو
وہ جو چاہیں تو پل میں دِکھا دیں ہر گدا کو یہاں بھی مدینہ

میری پہلی دُعا بھی یہی ہے آخری اِلتجا بھی یہی ہے
میری ناصرؔ صدا بھی یہی ہے میرا دِل میری جاں بھی مدینہ

نعت شریف

عرب دے چن نوں حال سنایئے
چل کے مالا مال ہو جایئے
ہن چھڈ دیئے گھر بار جی — چلو چلیئے مدینے

چھاں نہیں کوئی اُس چھاں توں ودھ کے
باپ توں ودھ کے ماں توں ودھ کے
جتھوں ملدا اے پیار جی — چلو چلیئے مدینے

رب نوں بھاون جس دیاں گلیاں
کنڈے وی جس شہر دے کلیاں
دُھپ وی سایہ دار جی — چلو چلیئے مدینے

اوہدی خاک جیویں کستوری
جتھے پڑھن سلام آ نوری
بچ پینے بیمار جی — چلو چلیئے مدینے

اوہ لج پال بچا لیندا اے
دامن ہیٹھ چھپا لیندا اے
میرے جئے گنہ گار جی — چلو چلئے مدینے
غوث قطب ابدال تمامی
بوذر شامی رُومی جامی
جتھے کر دے گئے پکار جی — چلو چلئے مدینے
کر کے ناصؔر حال فقیراں
تن دیاں پیش کراں کے لیراں
دُکھ لین گے ونڈ سرکار جی — چلو چلئے مدینے

نعت شریف

سن کر نعت میرے سینے میں ایک قلندر ناچ رہا ہے
بہتی ندی میں جیسے آ کر ماہِ منور ناچ رہا ہے

میرے وجد پہ کچھ لوگوں نے فتوے داغ دیئے ہیں لیکن
اُن سے کہو سکرین پہ آ کر کوئی گھر گھر ناچ رہا ہے

میں فردوس کی آس پہ اپنی کیسے عمر بتاؤں کہیے
شہرِ نبی کے ذرّوں تو خلد کا منظر ناچ رہا ہے

سیم و زر کی چمک پہ ہم نے رقصاں دیکھے دُنیا والے
آپ کا نوکر اِس دُنیا کو مار کے ٹھوکر ناچ رہا ہے

چاند پہ جانے والا ناصؔر مل جائے تو اُس سے پوچھوں
دیکھو ذرا وہ چاند نبی کے دَر پر آ کر ناچ رہا ہے

نعت شریف

دِلدار ڈھولا غم خوار ڈھولا
تیرے باہجھ نہیں بچنے بیمار ڈھولا

قدم رنجہ فرما کدے ساڈے ویہڑے
تیرے نال کاہدے غریباں دے جھیڑے
تیرے باہجھ عیداں نے بے کار ڈھولا

بہاراں دے دوروں ای ریلے گزر گئے
اساڈے توں خوشیاں دے ویلے گزر گئے
خیزاواں اُجاڑے چا گلزار ڈھولا

نظر آوَن اکھیاں وی سدھراں دے کھولے
جدائی دے بدلاں دے چن ہو یا اوہلے
نہ مر جاواں منگدا میں دیدار ڈھولا

کسے ہور دینال رشتہ جے جوڑاں
نہ بخشے خدا جے میں مجھ تیتھوں موڑاں
تیرے باجھوں سجدا نہیں گھربار ڈھولا

نہ میلے نہ ٹھیلے نہ عیداں دا چا اے
ایہو آس میری ایہو ای دُعا اے
فقط مینوں درکار دِیدار ڈھولا

جے ناصرؔ توں پچھیں تے عرضاں سناوے
فقط اِکو جملہ زُباں اُتے آوے
کدے جھات پا مرا منٹھار ڈھولا

نعت شریف

شب کو بھی جہاں لاکھوں خورشید نکلتے ہیں
آؤ کہ درِ شاہِ لولاک پہ چلتے ہیں

اِک میں ہی نہیں کھاتا خیرات مدینے کی
سب شاہ و گدا اُس کی خیرات پہ پلتے ہیں

کیا نام رکھا اپنے محبوب کا خالق نے
اِس نام کی برکت سے حالات بدلتے ہیں

مولا نے ضیا بھر دی اُس شہر کے ذرّوں میں
ذرات مدینے کی مہتاب اُگلتے ہیں

بھرتے ہیں ستارے بھی کشکول شعاعوں سے
جب گنبدِ خضریٰ سے انوار نکلتے ہیں

جب شہرِ رسالت کی محفل میں چھڑیں باتیں
انسان تو اِنساں ہیں پتھر بھی پگھلتے ہیں

اِک نام محمدؐ ہی ہے وجہِ سکوں ناصرؔ
کچھ لوگ نہ جانے کیوں اِس نام سے جلتے ہیں

نعت شریف

اِک وار بلا لین جے سرکار مدینے
جند جان مدینے توں دِیاں وار مدینے

جنت وچ جاون دا میں سوچاں نہ کدی وی
دے دیوے خدا مینوں جے گھر بار مدینے

لکھاں وی گناہ ہون تے میں بخش دیاں گا
رب کہندا چلے جان گنہ گار مدینے

جبریل نوں سدرہ تے کدوں چین سی اَوندا
اَوندا سی کرن آپ دا دِیدار مدینے

ہونٹاں تے سجے ہون دُرودواں دے ترانے
انج جان کدے رَل کے ایہہ سب یار مدینے

فیر آوے کدے ہار تے اِتبار نہ کرنا
ہنجواں دے چلو پا کے تسی ہار مدینے

ہر رات مدینے دی اے شبرات توں اعلیٰ
عیداں توں کتے وکھرا اے ہروار مدینے

جس شخص نوں کوڈی دے کوئی بھانہ خریدے
اُس شخص دا ناصرؔ ہے خریدار مدینے

نعت شریف

یا تے دُنیا ساری رکھ لے — یا سرکار دی یاری رَکھ لے
رکھ فوارے اکھیاں اندر! — لب تے آہ و زاری رکھ لے
موسے جیئے وی کہندے مڑ گئے — سانوں وی درباری رکھ لے
عشق بناں تے گل نہیں بن دی — بھاویں پنڈ اِاے بھاری رَکھ لے
رب فرمایا عرش تے آئیائیں — ہر شے جاندی واری رَکھ لے
ایہہ لے دُنیا ایہہ لے جنت — میں کی کرنی ساری رَکھ لے
میں مخلوق بنائی جیہڑی — توں ایہدی مختاری رَکھ لے
دین ہووے یا دُنیا ہووے — دونواں دی سرداری رَکھ لے
جتھے نعت دے پھل اُگدے نے — سینے وچ کیاری رَکھ لے
چڑھسن لوگ جہازاں اُتے — توں براق سواری رَکھ لے
اپنے حجرے توں منبر تک — جنت دی اِک کیاری رَکھ لے

سارے بوہے بند کر ناصر
طیبہ ولوں باری رَکھ لے

نعت شریف

تشریف آپ لائے تو اِک نعت بن گئی
جھولے میں مسکرائے تو اِک نعت بن گئی

آقائے نامدار کے میلاد کے لیے
گھر بار جب سجائے تو اِک نعت بن گئی

خیرالبشر کی یاد میں جب اپنی آنکھ سے
دو چار اشک آئے تو اِک نعت بن گئی

منبر پہ جب حضور نے بارش کے واسطے
دستِ کرم اُٹھائے تو اِک نعت بن گئی

حسن و حسین و فاطمہ اور مولائے کائنات
کملی میں چھپائے تو اِک نعت بن گئی

جب چہرۂ رسول کے انوار کے طفیل
سب ذہن جگمگائے تو اِک نعت بن گئی

ناصرؔ مرے حضور نے مجھ سے گناہ گار
سینے سے جب لگائے تو اِک نعت بن گئی

نعت شریف

جو بھی سرکارِ دو عالم کے گدا ہوتے ہیں
کب وہ مر کر بھی مدینے سے جدا ہوتے ہیں

جس گھڑی سامنے آ جاتی ہے صورت اُن کی
عشق کے سجدے تو اُس وقت ادا ہوتے ہیں

دِل مدینے کی طرف اُن کے لگے رہتے ہیں
تیرے دِیوانے جو مصروف دُعا ہوتے ہیں

اِتنے ذرّے بھی نہیں ریت کے صحراؤں میں
جتنے انعام ہمیں طیبہ سے عطا ہوتے ہیں

اُن کے ملنے کو چلا آتا ہے کعبہ خود ہی
اللہ والوں کے تو انداز جدا ہوتے ہیں

موت بھی اپنا اُنھیں دُولہا بنا لیتی ہے
عشق سرکار میں جو لوگ فنا ہوتے ہیں

دِل تو پہلی ہی نظر میں ہوا اُن کا ناصؔر
کب نگاہوں کے بھلا تیر خطا ہوتے ہیں

نعت شریف

نبی کی راہ پر چلنا شریعت نام ہے اِس کا
نبی کے نام پر مٹنا محبت نام ہے اِس کا

لعابِ پاک کو ہاتھوں پہ لینا رُخ پہ مل لینا
غلامی اِس کو کہتے ہیں عقیدت نام ہے اِس کا

جو ہو جائے فدا اُن پر فرشتے غسل دیں اُس کا
یہی ہے عشق دِل والو شہادت نام ہے اِس کا

رُخِ محبوب نظروں سے جو اوجھل ہو تو مر جائیں
اِسے دِیدار کہتے ہیں زیارت نام ہے اِس کا

عمر منبر پہ ہیں لیکن سنا دی بات لشکر کو
خطیبو غور فرماؤ خطابت نام ہے اِس کا

محافظ بھیڑیئے دیکھے نبی والوں کے ریوڑ کے
کرامت اِس کو کہتے ہیں ولایت نام ہے اِس کا

شب ہجرت اکیلے ہیں علی آقا کے بستر پر
یہی تو جاںنثاری ہے شجاعت نام ہے اِس کا

سرِ عرشِ علیٰ ناصؔر نہیں بھولے غلاموں کو
یہی اُلفت یہی شفقت ہے رحمت نام ہے اِس کا

نعت شریف

سرورِ زیبا دے مال و سرم تہ قربان دے
واہ واہ سو مرہ خائیستہ نبی سلطان دے

ترجمہ

میرا گھر اولاد و جاں محبوب پر قربان ہے
مرحبا کتنا حسیں میرا نبی سلطان ہے

جملہ خوب رُومان ھما واڑہ حسینان ھما
خاورِ دَ دپیزا نہ پئی واڑہ شہہ قربان ھما
حسن تہ حیران لیئی جنتو نو کیتے رضوان دے

ترجمہ

اِس جہاں میں جس قدر بھی خوبرو اِنسان ہیں
وہ سبھی اُن کے قدم کی دُھول پر قربان ہیں
آپ کے جلووں کو رضواں دیکھ کر حیران ہے

ترجمہ

اُنگلیاں کاٹیں جنہوں نے حسن یوسف دیکھ کر
دیکھ لیتیں آنکھ سے میرے نبی کو وہ اگر
پھر لیتیں دِل پہ چھریاں یہ میرا ایمان ہے

ترجمہ

عائشہ کے ہاتھ سے جس وقت سوئی کھوگئی
مسکرائے آپ تو ہر چیز روشن ہو گئی
چہرۂ محبوب ہے یا سورجوں کی کان ہے

ترجمہ

ناصؔر ہو کہ ہو ظفر سب ہیں اُسی کے ترجماں

وہ حبیبِ مصطفےٰ جس کا ہے طیبہ آستاں

شاعروں میں سب سے پیارا آپ کو حسانؔ ہے

نعت شریف

ایہہ جگ پیا تیرے نال سجدا اے
سجدا اے نالے رجدا اے

تیرے باجھوں سوہنیا سہارا ہور کیہڑا اے
جتھے ایس جایئے اوہ دوارا ہور کیہڑا اے
دِل ہر ویلے تیرے وَل بھجدا اے

اللہ دی سونہہ ازلوں ای تیرے دِیوانے آں
ہر ویلے تیریاں جو محفلاں سجانے آں
ساڈے واسطے فریضہ ایہو حج دا اے

دُکھی دِل ہووے تے اوہ دُکھ نوں سیان دا
ٹٹے ہوئے دِل دا وی حال اوہو جان دا
تیر عشقے دا جہدے سینے وجدا اے

سجناں ہن آ جا چل چلیئے مدینے نوں
دسیئے جا حال اُس عربی نگینے نوں
دُکھ ونڈدا تے نالے عیب کجدا اے

ایہو گل مینوں سارے عاشقاں پڑھائی اے
ودھ شہنشاہیاں کولوں سوہنے دی گدائی اے
ہور پتہ مینوں چج ناں کجدا اے

نام اوہدا لیے چھڈ جاندیاں بیماریاں
ناصراوہ تے جان دا اے دِلاں دِیاں ساریاں
اوہنوں پتا سارا کل دا تے اَج دا اے

نعت شریف

بھاویں ساہ رُک جائے۔ بھاویں جند مُک جائے
بھاویں پئے جائے وریر زمانہ
تیرا دامن چھڈ نہیں سکدا دِل دیوانہ
اساں ذکر حضور دا کرنا۔ اساں عشق نبی وچ مرنا
اساں گج وَج نعرے لاؤنے اساں دنیا توں نہیں ڈرنا
اسیں سج گئے آں۔ اسیں رَج گئے آں
سانوں لبھ گیا نور خزانہ......
اساں پالئی پیار دی وردی۔ ساڈے کولوں موت وی ڈردی
سرکار دا ساوا روضہ۔ اکھ دِل دی تک تک ٹھر دی
اسیں جھلے نہیں۔ اسیں کلے نہیں
ساڈے نال حسین دا نانا......
ساڈے لب تے رہندیاں نعتاں۔ اسیں کردے اوہدیاں باتاں
اسیں اوہدے عشق اِچ سڑ گئے۔ جہدا ونڈ دا نور زکوتاں

اوہدا کھانے آں اوہدا گانے آں
سانوں لبھدی بھیک روزانہ......
ساڈے دامن رہن نہ خالی۔ ساڈی لج لج پال نے پالی
ساڈے سر تے رہندا سوہنا۔ جیہڑا خود کوثر دا والی
میلاد کرو۔ اوہنوں یاد کرو
دِل پیش کرو نذرانہ
سوہنے زخم اساڈے سیتے۔ اساں جام پریم دے پیتے
اساں ناصر پاک نبی دے میلاد تے بند نہیں کیتے
اسیں پنی آں۔ اسیں سنی آں
ساڈا سوہنے نال یرانہ

نعت شریف

کیسے کیسے رنگ بدل کر غم دُنیا کے آتے ہیں
لیتا ہوں جب نام نبی کا خوشیوں میں ڈھل جاتے ہیں

جس کا کھاوٗ اُس کا گاوٗ قول ہے یہ داناوٗں کا
اُس کے گیت نہ گائیں کیسے جس کا صدقہ کھاتے ہیں

عرش علیٰ کا ماتھے کا بھی جھومر اُن کی عظمت ہے
میرے نبی کی شان کے جھنڈے ہر جانب لہراتے ہیں

دائی حلیمہ کی کٹیا میں منظر دید کے لائق ہے
آپ کے جھولے کی ڈوری کو خود جبریل ہلاتے ہیں

عشق و محبت سے پڑھتا ہے جو اِک بار دُرود کبھی
میں دربار میں سن لیتا ہوں خود آقا فرماتے ہیں

اُن کی نسبت وہ نسبت ہے جس نسبت کی نسبت سے
ہم جیسے بے قیمت سکے اُن کے ہاں چل جاتے ہیں

اِس نعرے سے اکثر اپنی ہر مشکل آسان ہوئی
ہیں کتنے نادان جو اُن کے نعرے سے کتراتے ہیں

ہر محفل والے کا ہونا بھی لازم ہے
اِس لیے یہ دِیوانے ناصرؔ محفل نعت سجاتے ہیں

نعت شریف

سرِ بزم جھومتا ہے سرِ عام جھومتا ہے
تیری نعت سن کے تیرا یہ غلام جھومتا ہے

تیرے نام سے ہزاروں کے نصیب جگمگائے
تیرا نام جس میں آئے وہ کلام جھومتا ہے

تیری ذات پر ہمیشہ جو دِیوانے بھیجتے ہیں
تیرے آستاں پہ جا کر وہ سلام جھومتا ہے

جو ملا مقام جس کو وہ ملا ترے کرم سے
تو قدم جہاں بھی رکھ دے وہ مقام جھومتا ہے

میں نے جس نماز میں بھی تیرا کر لیا تصور
وہ مرا رکوع و سجدہ وہ قیام جھومتا ہے

تیرے نام نے عطا کی میرے نام کو بھی عظمت
تیرا نام ساتھ ہو تو میرا نام جھومتا ہے

تیرے میکدے میں آیا تو کھلا یہ راز ناصرؔ
تیرے ہاتھ سے ملے جو وہی جام جھومتا ہے

نعت شریف

بیاں فخر رسالت دی ہے عظمت کون کر سکدا!
برابر آپ دے آوے ایہہ جرأت کون کر سکدا

کہیا جبریل نے اقصیٰ دے وچ آؤ مصلے تے
تساں باجھوں رسولاں دی اِمامت کون کر سکدا

سلیماں جئے پیغمبر نے زمیں تے راج کیتا سی
تساں باجھوں فلک تے وی حکومت کون کر سکدا

خدا نے بھیجیا قرآں جمع عثمان نے کیتا
تساڈی ذات ول آیا خیانت کون کر سکدا

ربیعہ نوں وضو بدلے محل جنت دا دے چھڈیا
جیویں آقا نے فرمائی سخاوت کون کر سکدا

ہٹائی ناں نظر چہرے توں ڈنگ جھلدا رہیا بھاویں
مرے صدیق دے وانگوں زیارت کون کر سکدا

صحابہ دا وی توں خادم تے ولیاں دا وی توں نوکر
تیرے وانگوں بھلا سنیاں محبت کون کر سکدا

جیویں سرکار فرماون گے آ میدانِ محشر وچ
گناہ گاراں دی اے ناصؔر شفاعت کون کر سکدا

نعت شریف

کرناں کی اسیں لمی چوڑیاں جگیراں نوں
چاہیدی مدینے وچ حاضری فقیراں نوں

عرضاں گزاریاں نوں سال ہوندے جاندے نے
مندے توں وی مندے ساڈے حال ہوندے جاندے نے
دُکھاں والی جیل چوں رہائی دے اَسیراں نوں

کہندا اے زمانہ تیرے غماں دی اخیر نہیں
سچ دی کوئی اِک تیرے ہتھ لکیر نہیں
سدھا کر سکدے حضور ای لکیراں نوں

میرا لج پال میرا حال سارا جان دا
آپے رکھ لوے گا اوہ مان میرے مان دا
کھچناں نہ سینے چوں جدائیاں دیاں تیراں نوں

اوہدے دربار تے سناؤن دا رواج نہیں
روگیاں دا دِید باجھوں کوئی وی علاج نہیں
آپے ویکھ لوے گا اوہ اکھاں دِیاں نیراں نوں

ناصرؔ ایہہ طوفاناں دا وی رُخ موڑ دین گے
رابطہ مدینے والے میرا میرا جوڑ دین گے
دِتی اے توفیق رب میرے سوہنے پیراں نوں

نعت شریف

سب سے میٹھا نام تمہارا
دردو غم آرام کا چارا
نامِ محمدؐ نام سب سے پیارا نام

جب اِس نام کی میم ہٹائی حمد خدا کی لب پر آئی
تم اِس نام کی عظمت دیکھو خوب پڑھو اور برکت دیکھو
پیو سکون کے جام نام محمدؐ نام

منزل منزل نام نبی کا محفل محفل نام نبی کا
ہم سب کو مطلوب نام یہی ہے اللہ کو محبوب یہی ہے
لیجیے صبح و شام نام محمدؐ نام

یاد آئے جب کملی والا خوب جپو اِس نام کی مالا
کہہ دو یہ ہر ایک گدا کو ہے اِس نام کی لاج خدا کو
پڑھو دُرود سلام نام محمدؐ نام

پی کی یادیں پی کی باتیں کر کر گزریں دِین اور راتیں
ادب سے ناصرؔ شہر مدینے میری عقیدت کی دیوی نے
باندھ لیا اِحرام نام محمدؐ نام

نعت شریف

بخت پئے اِنج جاگ مدینے ۔۔۔ پھڑ لئی سوہنے واگ مدینے

بس روون دی جاچ آ گئی اے ۔۔۔ بھل گئے سر تے راگ مدینے

جنج چڑھی جد شوق دی اوتھے ۔۔۔ اکھیاں دِتے لاگ مدینے

جنگل دے سپ فیر کدی سہی ۔۔۔ نفس دا کیلو ناگ مدینے

بڑے بڑے فنکاراں تائیں ۔۔۔ بھل جاندے ڈائیلاگ مدینے

اس تسبیح دے من کے لگدے ۔۔۔ کی بھولے کی گھاگھ مدینے

دِل دا ستھرا بھانڈا ہووے ۔۔۔ لگدی فوراً جاگ مدینے

اُجڑے پجڑے لوکی ناصرؔ
ہندے سدا سہاگ مدینے

نعت شریف

بھاویں ہوویں توں گھر بیلیا — رکھ مدینے نظر بیلیا
راہ دے پتھر وی ہٹ جان گے — غم دے بدل وی چھٹ جان گے
یاد سوہنے نوں کر بیلیا — پھر توں آویں گا گھر نوں نہ خالی
پیش کر کے دروداں دی ڈالی — کیتا کر توں سفر بیلیا
جان بھاویں ہے تیری اکیلی — کملی والا بنا لے توں بیلی
مڑ نہ دشمن توں ڈر بیلیا — بازولہراں دے توں نپ دانپ دا
نام سرکار دا جپ دا جپ دا — جا طوفاناں چ تر بیلیا
قرب ہووے سجن دا کہ دوری — ہے عشق وچ بڑا ای ضروری
دکھڑے ہس ہس کے جر بیلیا — سامنے نے تیرے بیٹھے راہواں
موڑ دے اوسے پاسے نگاہواں — سوہنا آکھے جدھر بیلیا
اوہنوں سینے چ اپنے وسا کے — اوہدے غم نوں توں مہماں بنا کے
پیش کر دے جگر بیلیا — ٹھارے اوہ غریباں دی آخر
جگدی نظراں توں گریاں دی ناصر — لین اوندا خبر بیلیا

نعت شریف

ہاں وہ لمحے اَمر ہو گئے　　جو مدینے بسر ہو گئے
بے نہائیت عطا کی بدولت　　مصطفےٰ کی ثناء کی بدولت
کتنے آباد گھر ہو گئے
جس جگہ وہ سواری سے اُترے　　جانِ عالم جدھر سے بھی گزرے
سارے روشن نگر ہو گئے
بن کے بکھرے محبت کی خوشبو　　کتنے خوش بخت تھے میرے آنسو
آپ کی جو نذر ہو گئے
خود خدا کے کرم کے اِشارے　　ہو گئے اُسکی جانب ہی سارے
میرے آقا جدھر ہو گئے
نام اُن کا زُباں پر جو آیا　　پوچھو کیسے کنارے پہ آیا
میرے ساتھی بھنور ہو گئے
جب مصیبت غلاموں پہ آئی　　آپ کے نام کی دی دوہائی
مصطفےٰ باخبر ہو گئے
ناز قسمت پہ وہ کر رہے ہیں　　اُنکے ناصرؔ جو دَر پہ جھکے ہیں
کتنے اُونچے وہ سر ہو گئے

نعت شریف

مل کے کوئی اِلتجا کر لوؔ
حاضری دِی دُعا کر لوؔ

تنگ لگدا اے اوہ زندگی توں دُور رہندا اے جیہڑا نبی توں
اُس توں رستہ جدا کر لوؔ

ہو کے نور نبی دے رہواں گے جان دینی پئی تے دیاں گے
اَج ایہو فیصلہ کر لوؔ

کملی والے دی محفل سجا کے چند اکھیاں چوں اتھرو گرا کے
تتی لو نوں صبا کر لوؔ

ہے نبی والیاں دی نشانی سب توں وڈی ہے ایہہ نعت خوانی
ذکر صلے علیٰ کر لوؔ

روز کریا کرو ناں دھماکے چھوڑ ورشوت تے مارونہ ڈاکے
آپ دا ای حیا کر لوؔ

مت کرو چوریاں تے اُجاڑے ایسا ہووے نہ حشر دیہاڑے
سب مزا کر کرا کر لووَ

بن کے ویکھو عمل دے وِنی غازی پکے بن جاوَ اَج توں غازی
جو قضا اے ادا کر لووَ

نسخہ ناصؔر ہے سب توں ایہہ اعلیٰ پا کے گل وچ درُوداں دی مالا
ہر مرض دی دوا کر لووَ

نعت شریف

آقا دا ہووے دربار   ایہہ ہون سارے یار
مزے تے فیر آون گے

اکھیاں دے وچ ہوون اتھرو   ہونٹاں تے فریاد
وسے گی نور دی پھوہار   ملے گا غم خوار
مزے تے فیر آون گے

لا کے جالی نال ایہہ سینے   عرضاں کرے فقیر
رہے گناہواں دے نہیں بھار   اوہ ویکھ کے دیار
مزے تے فیر آون گے

خود جبریل امین نوں آوے   ویکھے بن نہ چین
دُروداں دے پرو کے اوتھے ہار   کراں گے پیش یار
مزے تے فیر آون گے

پلکاں نال مدینے ناصر   دیاں بوہاری میں
مینوں جے کہن سرکار   توں کری جا دِیدار
مزے تے فیر آون گے

نعت شریف

میرے سرور میری قسمت کو بھی اعلیٰ کر دے
دِل کی دُنیا میں اندھیرا ہے اُجالا کر دے

آلِ اطہار کا مجھ کو تو بنا کر منگتا
اپنے یاروں کا مجھے چاہنے والا کر دے

بعد مرنے کے مرے آ کے لحد میں میری
اے میرے نور کے پیکر تو اُجالا کر دے

اُن کی یادوں میں جو اشکوں کی پرولایا ہے
پیشِ سرکار کی خدمت میں وہ مالا کر دے

رات معراج کی خالق نے کہا آ کے ذرا
رونق عرشِ معلیٰ کو دُوبالا کر دے

چھوڑ کر تیری گلی جاؤں تو جاؤں میں کہاں
آ کے کٹیا میں مرے غم کا ازالہ کر دے

تیرا ناصرؔ تیرا گستاخ سے لڑتا جائے
مجھ کو بس اپنا گدا اپنا جیالا کر دے

نعت شریف

دین و دنیا میں جو تیرا نہ سہارا ہوتا
کس کے ٹکڑوں پہ فقیروں کا گزارا ہوتا

تیری قسمت میں نہ غیروں کی غلامی ہوتی
تو نے اِک بار جو آقا کو پکارا ہوتا

آج آنکھوں میں نہ رنگین نظارے ہوتے
تیرے رُخ کا جو نہ پر کیف نظارا ہوتا

ہم یتیموں کی طرح ٹھوکریں کھاتے پھرتے
تو جو حامی نہ مرے آقا ہمارا ہوتا

درد ہوتا نہ کوئی اور مرے سینے میں
کاش سینے میں فقط درد تمہارا ہوتا

تو نہ روتا کبھی غاروں میں ہماری خاطر
غم گداؤں کا اگر تجھ کو گوارا ہوتا

اَب بھی ناصؔر میرے دِل میں یہ کسک رہتی ہے
کاش حاضر میں مدینے میں دُوبارا ہوتا

نعت شریف

جس ویلے وی آ جاوے یاد مدینے دی
مینوں ستیاں آن جگاوے یاد مدینے دی
اکھیاں دے وچ اَوَندے اتھروَ
نال مرے کرلاوَندے اتھروَ
ساری رات نہ سوندے اتھروَ
گیت ہجر دے گاوَندے اتھروَ
جدوں ہنجواں وچ مل جاوے یاد مدینے دی
غم دی بکل کھل کھل جاوے
سب کجھ مینوں بھل بھل جاوے
چین دی دولت ڈل ڈل جاوے
خاک اِچ جندڑی رُل رُل جاوے
جدوں پیر آ وَ یہڑے پاوے یاد مدینے دی

نبھاں ویکھ کے کہن سیانے
کی اے تینوں اللہ جانے
خورے کینے ہوئے زمانے
سن سن جگ دے مہنے طعنے
مینوں سولی روز چڑھاوے یاد مدینے دی
دل وچوں نکلن ہوکے ہاواں
رو واں کر کر لمیاں بانہواں
دید لئی بے تاب نگاہواں
ہن ناصر لئی کرو دعاواں
بے پر دا پر بن جاوے یاد مدینے دی

نعت شریف

اَج دعاواں دا مُل پے گیا
التجاواں دا مُل پے گیا

جتھوں جتھوں گزر دے گئے
اوہناں راہواں دا مُل پے گیا

جو محمد توں ہووے شروع
اوہناں ناواں دا مل پے گیا

آپ دی جد گدائی ملی
سب گداواں دا مل پے گیا

جو مدینے دے وچ میں لئے
اوہناں ساہواں دا مل پے گیا

سینے یوسف نے جدلا لئے
سب بھراواں دا مُل پے گیا

کملی والے دے دَر مہریاں
سب خطاواں دا مُل پے گیا

آپ دی والدہ دے طفیل
جگ دی ماواں دا مُل پے گیا

نعت شریف

زندگی دا چارا اے جان توں وی پیارا اے
آسرا غریباں دا آپ دا دوارا اے

دعویٰ نہیں فقیری دا مان نہیں امیری دا
مصطفےٰ دے لنگر تے ساڈا تے گزارا اے

ہون گے زمانے دے ہور وی سہارے پر
سانوں یا رسول اللہ آپ دا سہارا اے

عرشی وی ایہہ من دے نے فرشی وی ایہہ کہندے نے
آپ دے ای جلویاں دا ہر طرف نظارا اے

رات دِن گزر دے نے آپ دی ثناء اندر
ساڈی زندگانی دا ایہو گو شوارا اے

آپ دی غلامی دی مل گئی سند مینوں
میرا تے بلندیاں نے اَج کل ستارا اے

میریاں خطاواں دا بے حساب نہیں ناصر
آپ دی عطا دا وی حد نہ کوئی کنارا اے

نعت شریف

عشق دی جد تشہیر ہندی اے
جندڑی لیر قطیر ہندی اے

سوہنا منے جیویں منے
ہر دم ایہہ تدبیر ہندی اے

مندراں وچ اذاناں ہندیاں
میخانے تقریر ہندی اے

خیمیاں وچ تلاوت ہندی
نیزے تے تفسیر ہندی اے

بندہ جس دم خاک ہو جاوے
پھر مٹی اکسیر ہندی اے

لوح محفوظ نظر وچ ہندی
متھ دے وچ تقدیر ہندی اے

ہتھاں وچ ہتھکڑیاں ہندیاں
پیراں وچ زنجیر ہندی اے

ناصرؔ دِل دے خاص فریم اِچ
اِکو ای تصویر ہندی اے

نعت شریف

مصطفےٰ کے شہر میں اِک بار جا کر دیکھئے
سرورِ دنیا ودیں کو غم سنا کر دیکھیے

اِلتجائیں آپ کی عرش خدا تک جائیں گی
شاہِ شاہاں کی گلی میں اِلتجا کر دیکھئے

اے سکوں کے طالبو بکھرے ہوئے لوگو سنو
آج ہی سرکار کی محفل سجا کر دیکھئے

کس قدر بجھتے ہوئے چہروں پہ ہیں مایوسیاں
اے میرے آقا اِدھر بھی مسکرا کر دیکھئے

حضرتِ آدم کے آیا کام اِسم مصطفےٰ
آیئے اِس نام کو ساتھی بنا کر دیکھئے

کیوں دِکھاتے ہو کسی بے درد کو زخمِ جگر
جایئے جانِ مسیحا کو دِکھا کر دیکھئے

دس قدم آئیں گی چل کر رحمتیں اللہ کی
اِک قدم تو آپ کی جانب اُٹھا کر دیکھئے

قمقموں سے جگمگا دیں محفلیں ناصرؔ مگر
نعت سے قریۂ جاں بھی جگمگا کر دیکھئے

نعت شریف

ہو نہیں سکدے دنیا والے ہمسر کملی والے دے
توں وی میں وی آیاں سارے نوکر کملی والے دے

دولت واری گھر وی وارے جان وی کیتی نذرانہ
اپنی آپ مثال نے سارے دِلبر کملی والے دے

بوبکر و فاروق عثمان وی پاک بلال قتادہ وی
بوذر سلماں جابر طلحہ حیدر کملی والے دے

نبیاں نے وِڈیا یا جہنوں رب وی نعت بیاں کردا
رُتبے عقلاں سمجھاں کولوں باہر کملی والے دے

اِک ٹکڑا ای نسلاں تیکر نہ مکدا نہ مکناں ایں
ایسے لئی نہیں منگتے جاندے دَر دَر کملی واے دے

اُس دربار اُچی بولن وی سجنوں گستاخی اے
ایسے لئی تے عاشق بولن ڈر ڈر کملی والے دے

حسن حسین نے دو شہزادے ایہناں نال بنا کے رکھ
دونویں ای نے جگ توں وکھرے گوہر کملی والے دے

اوہدا ذکرِ خدا نے کیتا سب توں اُچا ناصر شاہ
ڈنکے وجدے رہنے سجنوں گھر گھر کملی والے دے

نعت شریف

دیندے کدی نہ آپ جے سرکار آسرا
ہونا سی ہر اِک آسرا بے کار آسرا

ہووے گا ہور کوئی ترا اے یار آسرا
ساڈا تے ہے اوہ سید ابرار آسرا

دکھاں غماں دے ماریو شکر خدا کرو
بن کے حضور آ گئے غم خوار آسرا

آقا دے آسرے بناں بن وی نہیں گل کدے
نت روز غیر دین پئے لکھ وار آسرا

ایسے بہانے ویکھیا جا کے خدا دا گھر
آقا تساڈا بن گیا دربار آسرا

محشر دے روز ہوگئی عملاں چ جے کمی
بن جاوے گا حضور دا پھر پیار آسرا

اسلام دے محل جدوں کربل چ ہل گئے
نبیا اوہناں لئی آپ دا پروار آسرا

لوڑاں نے طیبہ پاک دی ٹھنڈی ہوادیاں
ڈھونڈے بھلا کوئی ہور کیوں بیمار آسرا

اوتھے وی تیرا آسرا ہونا ایں یا نبی
جس تھاں تے کوئی کر گیا انکار آسرا

ناصرؔ درِ رسول تک پہنچی صدا مری
میرا تے بن گئے میرے اشعار آسرا

نعت شریف

بیٹھیاں نے ڈیرا لا کے میرے گھر ویرانیاں
پھیرا پا جا تاجدارا سیدا لاثانیاں

جے بلاویں تے مرے رہ جان گے لکھ سوہنیا
پیر جکڑے نے مرے تے بے سرو سامانیاں

یوسفِ کنعان تیرے شہر وچ ٹک جاوندا
ویکھ لیندا اجے تیرے چہرے دیاں جولانیاں

تو تے تواین تیرے در دے نوکراں دی نہیں مثال
تیرے دے لئی حوراں وی نے دِیوانیاں

اوہ نہیں دستر خوان ویہندے فیر شاہراں دے کدی
مانیاں جہناں مدینے تیریاں مہمانیاں

ایتھے اوتھے جھنڈے جھلنے صرف تیری شان دے
بخشیاں نے تیرے رب نے تینوں اوہ سلطانیاں

کون پچھدا اساڈے ورگے ماڑیاں نوں آن کے
مان رکھدا ہے غریباندانہ توں دل جانیاں

تیرا ناصرؔ وی حشر وچ جاوے سینہ تان کے
بخشوا دیویں توں رب توں ایہہ یاں نادانیاں

نعت شریف

دن رات گزر دے دکھیاں دے سوہنے دیاں گلاں کر کر کے
ہر ساہ اے آخری ساہ لگدا راہ تک تک ہو کے بھر بھر کے

اِس عشق دے کھیل اولڑے نے ایہہ اپنی مرضی کردا اے
بندہ ٹنگیا رہندہ سولی تےؔ ناں جیوندا اے ناں مردا اے
لے جاندے جذبے منزل تے کدی ڈُب ڈُب کے کدی تر تر کے

رکھ نیویاں نظراں بڑیا جا کسے روز نوں مقصد پاویں گا
ناں بول اُچیرا کوئی بولیں کسے بول نوں پھڑیا جاویں گا
ہر قدم اُٹھانا پیندا اے اُس کوچے دے وچ ڈر ڈر کے

بوصیری وانگوں آقا جی میرے گھر وی پھیرا پا جاؤ
مطلب دے بیلی چھڈ گئے نے لج پال پیا جی آ جاؤ
جند لیر قطیراں ہو گئی اے غم سہہ سہہ کے دکھ جر جر کے

جدوں یاد مدینہ اَوَندا اے اکھیاں چوں چشمے پھٹ دے نے
کیہ کریئے روگ جدائیاں دے پئے ڈاکواں وانگوں لٹ دے نے
نہیں جین دا چھڈیا ہن آقا اِس صدمے ہڈیاں چر چر کے

ایہہ ناصؔر درد انوکھا اے دیدار بناں اِس جانا نہیں
مینوں لگدا بیلی توڑ دا اے ایہدا کوئی ہور ٹھکانہ نہیں
اسیں دونویں اَج تک ہارے نہیں جت جت کے اسیں ہر ہر کے

نعت شریف

دِل دِل مدینہ دِل

اِس دِل وچ دِل والیاں نُوں خود رب وی پیندا مل

ایہہ نکتہ توں یار بھلاویں مردیاں تیک کدینہ

ہے جنت دے باغاں وچوں اعلیٰ باغ مدینہ

کرو دعاواں طیبہ ولّے چین سفینے ٹھل

مکہ پاک نبی نوں پیارا رب دا پیار مدینہ

آپ نے اپنے نوروں کیتا پُرانوار مدینہ

اوہدے ذریاں دے وچ رہنی محشر تک جھل مل

اوہدی مٹی پاک دے اندر رکھیاں رب تاثیراں

ایہنوں کھا کے چین ہے پایا بیماراں دلگیراں

لا ییئے جے ایہہ خاک مبارک زخم وی جاندے سل

دل دے نال اِس بستی دا اے رشتہ بہت پرانا
ہر عاشق ہے فرض سمجھدا شہر مدینے جانا
ہے ایہ مان غریباں دا تے کمزوراں دا ٹل

اپنی جان دے اُتے ناصؔر جیہڑا ظلم کماوے
رب فرماندا یار مرے دے بوہے تے آ جاوے
اوہدے مُٹے لیکھ بناواں کرم دے لا کے رِکل

نعت شریف

مدینے کا رُتبہ گھٹایا نہ جائے
جو یاد آئے تو پھر بھلایا نہ جائے

خدا چاہتا ہے مدینے کا زائر
جہنم میں ہرگز جلایا نہ جائے

یہ ہے حکم اللہ عزوجل کا
مدینے کسی کو ستایا نہ جائے

قدم تب ہی اُٹھتے ہیں جب وہ بلائیں
قدم ورنہ اِک بھی اُٹھایا نہ جائے

مدینے کے والی کا اِسم گرامی
نہ ہو گر وضو گنگنایا نہ جائے

مدینہ ہے ایسا شجر اِس جہاں میں
خزاؤں میں بھی جس کا سایہ نہ جائے

ہے اِرشاد طیبہ کے والی کا سنیے
کیا جائے احساں جتایا نہ جائے

مدینے میں جاتے ہیں اپنے ہی ناصؔر
مدینے میں کوئی پرایا نہ جائے

نعت شریف

بھلیا اے ناں ای بھلایا اے تیرا سوہنا مدینہ
اللہ نے کناں سجایا اے تیرا سوہنا مدینہ
نوریاں دی بارات نوں چھڈ کے جنت دے باغات نوں چھڈ کے
جبریل ویکھن لئی آیا اے تیرا سوہنا مدینہ
چھڈ کے منظر گندے مندے اوہ کنے خوش بخت نے بندے
سینے نوں جہناں بنایا اے تیرا سوہنا مدینہ
اوہ نہیں عقل سمجھ وچ پورا اوہ لگدا اِنسان اُدھورا
جہنے وی اِک پل بھلایا اے تیرا سوہنا مدینہ
ہر شے بے شک پئے جائے چلیے شالا محشر تیک نہ بھلے
ساڈا تے بس سرمایہ اے تیرا سوہنا مدینہ
سانوں تے ہر شے بھل گئی اے جد تکیا تے اَکھ کھل گئی اے
جنت دے باغاں تے چھایا اے تیرا سوہنا مدینہ
یاد آیا تے اتھرو چلے ناصؔر ہور نہیں کجھ وی پلے
ساڈا تے کھٹیا کمایا اے تیرا سوہنا مدینہ

نعت شریف

اکھاں وچ لگی اے پھوہار بڑی دیر توں
ویکھدے پئے رستہ بیمار بڑی دیر توں

ایہو اے صلاح تے تشخیص ہر بینے دی
ایہدے لئی حاضری ضروری اے مدینے دی
ایہو ہندی پئی اے تکرار بڑی دیر توں

آقا مسکین ولے پھیرا اِک پاوَنا
آئے جدوں تسی تے بہار نے وی آوَنا
میرے نال رُسی اے بہار بڑی دیر توں

کدے تے وِصال دے وی جھنڈے لہران گے
اکھ دے وِیرانیاں اِچ پھل کھڑ جان گے
چبھے نے جدائی والے خار بڑی دیر توں

واسطہ حسینؓ دا ای آ جا آون والیا
کر جا اُجالے سارے جگدے اُجالیا
چھایا اے ہنیرا تے غبار بڑی دیر توں

اکھاں وچ رہیاں کدوں نینداں اُڈجانیاں
سون کدوں دیندیاں نے پیڑاں ایہہ پرانیاں
منگدا سوالی اے دیدار بڑی دیر توں

ناصرؔ اساں ایسے طراں زندگی نبھائی اے
ہوکیاں تے ہاواں نال دوستی بنائی اے
پایا تیرے غماں نال پیار بڑی دیر توں

نعت شریف

عرشاں تے محفل سجائی گئی ساڈے آقا دے ناں دی
فرشاں تے رونق لائی گئی ساڈے آقا دے ناں دی

رب دے کول تلافی دے لئی اِک لغزش دی معافی دے لئی
آدم نوں تسبیح سکھائی گئی ساڈے آقا دے ناں دی

رہن نہ لیکھ کسے دے ستے حضرت نوح دے بیڑے اُتے
تختی سی سجنوں لوائی گئی ساڈے آقا دے ناں دی

دھوں دے بدل چھٹ گئے آپے دُشمن گھٹ دے گھٹ گئے آپے
عظمت نہ ہرگز گھٹائی گئی ساڈے آقا دے ناں دی

جنت دے سب برگ ثمر تے ہر دِیوار تے ہر اِک دَر تے
اِکو ای سُرخی لکھائی گئی ساڈے آقا دے ناں دی

اُدھر کوئی بھونچال نہ آیا اوہنوں فیر زوال نہ آیا
جو شے وی دیندی دوہائی گئی ساڈے آقا دے ناں دی

پچھ لو خود انگریز توں جا کے ایہہ دسیا اِک گورے آ کے
چن تے وی خوشبو اے پائی گئی ساڈے آقا دے ناں دی

ناصرؔ سن کے سب ہمدے نے اِک دُوجے نوں لب ہمدے نے
توقیر اپنی ودھائی گئی ساڈے آقا دے ناں دی

پیر سید ناصر حسین چشتی سیالوی

کے خوبصورت نعتیہ مجموعے

نوریہ رضویہ پبلیکیشنز
۱۱- گنج بخش روڈ لاہور